

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.512 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 18.810 van 19 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché K. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië.

Bij het uitbreken van het tweede Tsjetsjeense conflict, tussen november 1999 en januari 2000, hielp u in Grozny gewonde rebellen verzorgen in een tijdelijke militaire verzorgingsplaats.

Daarna vertrok u naar Datchu-Barzoi, waar u effectief verbleef samen met uw familie.

U werkte sinds 2005 als taxichauffeur en stond met uw eigen wagen op een standplaats in Tchiri-Yurt.

In mei 2007 werd u aangesproken door twee mannen die vroegen om hen naar Uluskert te vervoeren. Aangezien niemand anders dit wilde doen en zij u het dubbele wilden betalen, besloot u hen weg te brengen naar het dorp in de bergen. U vervoerde hen nadien nog een keer of 4-5 naar hetzelfde dorp. De laatste keer gebeurde dit in oktober 2007.

Op 5 november 2007 's morgens vroeg werd u door gewapende en gemaskerde mannen meegenomen. Uw echtgenote, (Y. R.) (OV 6.201.099), was die morgen vertrokken naar haar

ouders in Grozny. U werd meegenomen naar de Groznensky ROVD. Daar werd u ondervraagd over de mannen die u had vervoerd, waar de tweede man was en waar de wapens lagen. U werd er herinnerd aan het feit dat u in de periode 1999-2000 in Grozny rebellen had geholpen. U werd in een andere cel gemarteld en geslagen. Daarna werd u terug naar de kelder gebracht. Er werd een man binnengebracht, die u herkende als één van de mannen die u had vervoerd met uw wagen. U werd uiteindelijk door uw broer (A.) vrijgekocht, met behulp van het administratiehoofd van uw dorp Datchu-Barzoi, wiens zoon u destijds nog had verzorgd. Op 6 november 2007 werd u vrijgelaten.

U werd naar het Stedelijk Ziekenhuis nr 9 gebracht in Grozny, waar u medische verzorging kreeg.

Dezelfde avond nog werd u naar uw huis in Datchu-Barzoi gebracht. Uw familie besloot dat u het huis moest verlaten.

De volgende ochtend, op 7 november 2007, bracht uw broer (A.) u naar uw tante (S.) in Grozny, waar u verbleef tot 27 december 2007.

U vernam dat gemaskerde mannen op 10 november 2007 opnieuw binnenvielen bij u thuis. Uw moeder en neven werden toen geslagen. Uw neefje (A.) liep hierbij serieuze verwondingen op aan zijn oog.

Uw broer bracht uw echtgenote op 27 december 's nachts rond 2u naar uw tante in Grozny. U ging samen naar Datchu-Barzoi om afscheid te nemen van uw familie en vertrok vervolgens via Sleptsovsk (Ingoesjetië) naar België, waar u op 3 januari 2008 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een intern Russisch paspoort.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u ervan beschuldigd werd als taxichauffeur Tsjetsjeense rebellen te hebben vervoerd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw problemen niet aannemelijk kon maken.

U verklaarde dat u op 5 november 2007 werd aangehouden en dat u tot de volgende dag werd vastgehouden, ondervraagd en mishandeld bij de ROVD in Grozny.

In verband met dit incident dienen echter een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt te worden tussen uw onderlinge verklaringen en tussen de verklaringen die u en uw echtgenote (Y. R.) (OV 6.201.099) aflegden voor het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal betreffende uw aanhouding in november 2007 dat de autoriteiten nooit op de hoogte waren geweest van het feit dat u in Grozny in 1999-2000 rebellen had geholpen (CGVS p.9). Nadien sprak u zichzelf hierin echter volledig tegen, zeggende dat ze u tijdens de ondervragingen in november 2007 bij de ROVD herinnerden aan uw verleden en aan wat u in Grozny had gedaan voor de rebellen (CGVS p.11).

Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende u dat u dat voordien zou gezegd hebben (CGVS p.11). Dit kan echter niet aanvaard worden als een afdoende uitleg, aangezien het hier uw eigen verklaringen betreft die letterlijk werden genoteerd tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Vervolgens bleek uit uw verklaringen dat u tijdens dezelfde aanhouding ernstig mishandeld werd en dat de verwondingen die u hierbij had opgelopen nadien ook zichtbaar waren (CGVS p.12). Zo beweerde u dat u nadien onder de blauwe plekken zat, van uw lage rug tot aan uw knieën en dat ook uw gelaat blauwe plekken vertoonde (CGVS p.12). Op de vraag of u bebloed was, antwoordde u ontkennend (CGVS p.12).

Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt echter het tegendeel. Zij beweerde namelijk dat u onder het bloed zat en dat ook uw gezicht bebloed was (CGVS (R.) p. 6).

U stelde voorts nog dat u na uw vrijlating naar het ziekenhuis ging voor medische verzorging en dat u er vermeldde dat u de verwondingen had opgelopen bij de ROVD. U zei dat u niet wist of er toen voor u een medisch attest werd opgesteld in het ziekenhuis (CGVS p.12).

Uw echtgenote daarentegen beweerde hieromtrent dat er toen wel degelijk een medisch attest werd opgesteld en dat u dat attest zelfs in handen had toen u thuis kwam, maar dat u het vergat mee te nemen (CGVS (R.) p. 6).

Door bovenstaande tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondergraven.

Meer nog, aangezien het hier om tegenstrijdigheden gaat die de kern van uw problemen in de Russische Federatie betreffen, kan ook aan de andere door u aangehaalde problemen ter staving van uw asielrelaas - namelijk dat men nadien nog op zoek naar u zou zijn en dat er nog een huiszoeking werd uitgevoerd bij u thuis- geen geloof meer gehecht worden.

Daarnaast wordt uw algehele geloofwaardigheid nog op bijkomende wijze onderuit gehaald door een aantal onlogische en onaannemelijke elementen die opgemerkt werden binnen uw verklaringen.

Zo stelde u inzake de periode na uw vrijlating dat u ging onderduiken bij een tante in Grozny. Dit is echter niet logisch, aangezien het net daar in Grozny was dat men u had vastgehouden en mishandeld.

Bovendien is het evenmin logisch dat, terwijl u hier ondergedoken zat uit vrees voor vervolging door de autoriteiten en terwijl men opnieuw naar u op zoek bleek te zijn (CGVS p.11: "Op 10 november 3u 's nachts vielen ze terug binnen bij mij thuis. Ze waren op zoek naar mij..."), u in die periode een internationaal paspoort liet regelen door uw broer en zich aldus kenbaar maakte bij diezelfde autoriteiten.

Het is overigens weinig aannemelijk dat u dit internationaal paspoort bij u thuis kreeg en het daar kon ondertekenen (CGVS p.7), terwijl uit de verklaringen van uw echtgenote juist bleek

dat zij wel degelijk ter plaatse moest gaan met uw broer om haar handtekening te zetten en het paspoort te kunnen ontvangen (CGVS (R.) p.4), en zij op dat moment in de hoedanigheid van uw echtgenote toch een even groot risico liep om hierdoor problemen te krijgen als u. Inzake dit internationaal paspoort dient tevens opgemerkt te worden dat u dit niet kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u het moest afgeven aan een zekere (B.) in Sleptovsk (Ingoesjetië) en dat u het nadien niet meer terugzag (CGVS p.5-6). Alhoewel het hier toch een belangrijk identiteitsdocument betreft dat speciaal voor u werd aangemaakt in functie van uw reis naar België, hebt u er bij aankomst niet meer naar gevraagd. U kan echter niet verklaren waarom u dat niet hebt gedaan (CGVS p.6). U zei dat u dit document toch niet terugkreeg, wat weinig steek houdt, aangezien u het niet eens had gevraagd (CGVS p.6).

Het niet kunnen voorleggen van dit document komt uw geloofwaardigheid zeker niet ten goede.

Ook uw verklaringen over uw reisroute zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat u tijdens uw reis naar België geen enkele keer persoonlijk werd gecontroleerd. U passeerde de controles maar niemand zou met u gesproken hebben (CGVS p.6).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er voor het binnentreden van de Europese unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande.

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u zelf niet onderworpen zou geweest zijn aan enige persoonlijke controle op uw reisweg vanuit de Russische Federatie naar België.

U legde verder nog twee bewijzen neer van vaderschap.

Omtrent deze documenten dient echter opgemerkt te worden dat u niet kon zeggen waar, bij welke instantie of om welke reden u deze documenten precies liet aanmaken (CGVS p.7), wat wel erg eigenaardig is gelet op uw verklaring dat u deze documenten zelf ging regelen (CGVS p.7).

U zei dat u daarvoor gezorgd had, maar dat u er zelf ook niets van begrijpt (CGVS p.7).

Hierdoor kan dan ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze documenten.

Wat de stempels van de migratiedienst betreft van december 2007 die werden aangebracht op de achterzijde van de geboorteaktes, verklaarde uw echtgenote dat deze eveneens door uw broer (A.) werden geregeld. Deze stempels zou u nodig gehad hebben om naar het buitenland te gaan (CGVS (R.) p.4).

Het feit dat ook dit een risico voor u vormde omdat uw broer (A.) zich hiervoor bij de autoriteiten moest melden en uw naam duidelijk op de documenten vermeld stond, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging op bijkomende wijze.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u melding maakte van een convocatie die nog zou toegekomen zijn op 28 december 2007 (CGVS p.2).

U kon deze convocatie echter niet voorleggen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal omdat u deze zou kwijtgeraakt zijn op de bus (CGVS p.2). Uit de verklaringen die uw echtgenote aflegde, blijkt bovendien dat u dit document reeds in uw bezit gehad zou hebben vóór uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat u het toen niet hebt voorgelegd omdat u het thuis vergeten was (CGVS (R.) p.7).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, aangezien dit document nog werd opgestuurd uit de Russische Federatie ter staving van uw asielrelaas en er dus van uit mag gegaan worden dat het voor uw asielaanvraag van belang was.

Het niet kunnen voorleggen van deze convocatie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid omtrent het bestaan van dit document.

U legde op latere datum nog volgende documenten neer: een medisch attest, een politieconvocatie, foto's.

Het medisch attest maakt melding van een medische interventie op de spoedafdeling van een ziekenhuis in Grozny, op 6 november 2007. In de diagnose staat verder aangegeven dat de beschreven verwondingen werden toegebracht na afranselingen in de lokale politieafdeling.

Dit document vermag echter niet de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het bezit van dit medisch attest te verklaren of te weerleggen. Integendeel, gezien het feit dat dit document expliciet melding maakt van een geweldpleging tegen u door de politie, dient het des te minder aannemelijk te worden genoemd dat u, indien niet per se op het moment van de thuiskomst na deze ambulante verzorging dan toch op een later moment, en alvast tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal dd.29.04.2008, niet eens weet had van het bestaan van een medisch attest dat expliciet getuigenis aflegt van enig politiegeweld waarvan u verklaart slachtoffer te zijn.

Bijgevolg kan niet worden gesteld dat dit document vermag de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake te herstellen.

De politieconvocatie van 2 april 2008 vermeldt weliswaar dat u werd opgeroepen voor 4 april 2008 in de hoedanigheid van verdachte, maar geeft niet aan in het kader van welk onderzoek u als verdachte wordt genoemd.

Bijgevolg vermag evenmin dit document bovenstaande vaststellingen van ongelooftwaardigheid te wijzigen.

De neergelegde foto's tonen u zelf met op uw lichaam schijnbare sporen van blessures.

Uit de foto's blijkt echter niet wanneer ze zijn genomen en bijgevolg niet wanneer de afgebeelde verwondingen werden opgelopen.

Bovendien kan uit de foto's evenmin worden afgeleid in welke omstandigheden de afgebeelde blessures zouden zijn opgelopen.

Voorzover deze foto's zouden verwijzen naar de door u verklaarde geweldpleging van november 2007 dient het bovendien hoogst onaannemelijk te worden genoemd dat u in de loop van uw asielpcedure nooit enige melding heeft gemaakt van het bestaan van dergelijke bewijsstukken.

U heeft deze foto's voor het eerst ter sprake gebracht in het verzoekschrift dd.15.08.2008.

Gezien deze vaststellingen kan niet worden gesteld dat deze documenten vermogen de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote bevatten louter persoonsgegevens en zijn evenmin in staat de bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent uw problemen en de door u voorgelegde documenten, kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u recent verklaarde gekend te hebben in Tsjetsjenië en om dewelke u verklaarde de Russische Federatie verlaten te hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, (R. Y.) (OV 6.201.099) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

4.1. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift van 3 januari 2008 het feit dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing naar zijn mening geen onderscheid maakt tussen het

onderzoek naar de hoedanigheid van vluchteling en het onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verklaart dat de Commissaris-generaal bij het onderzoek naar de hoedanigheid van vluchteling immers verwijst naar “*het risico bij terugkeer*”, hetgeen volgens hem slaat op de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad stelt vast dat de woorden “*risico bij terugkeer*” waarnaar verzoeker verwijst, niet voorkomen in de bestreden beslissing van 11 december 2008. Verzoekers beweringen sub. 4.1. worden door de Raad dan ook niet aangenomen.

5.1. Verzoeker betwist de motivering en het besluit van de bestreden beslissing wat betreft de vluchtelingenstatus. Hij voert de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt, aangaande zijn tegenstrijdige verklaringen over het feit of de autoriteiten al dan niet op de hoogte waren van zijn hulp aan de rebellen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, dat hij niet de bedoeling had de Commissaris-generaal te misleiden en dat dit element van geen belang is aangezien hij wordt vervolgd niet wegens deze hulp maar wel wegens zijn vervoer van rebellen in 2007. Hij voegt hier aan toe in zijn vragenlijst van 6 maart 2008 te hebben vermeld dat door zijn belagers werd verwezen naar deze hulp.

In verband met de tegenstrijdige verklaringen van hem en zijn vrouw over het feit of hij al dan niet bebloed was na zijn arrestatie door de autoriteiten, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift foto's waaruit volgens hem wel degelijk blijkt, zoals zijn echtgenote heeft verklaard, dat hij naast blauwe plekken ook bloedwonden had. Hij verklaart zijn verklaring dat hij geen bloedwonden had door het feit “*dat hij* (lees: na mishandeld te zijn geweest in zijn land van herkomst) *in shock was*”.

Ook zijn verklaring dat hij niet wist of er een medisch attest werd opgesteld naar aanleiding van zijn opname in het ziekenhuis, verklaart verzoeker door het feit “*dat hij* (lees: na mishandeld te zijn geweest in zijn land van herkomst) *in shock was*”. Hij verduidelijkt dat hij zich omwille van de ernstige mishandelingen die hij heeft ondergaan niet meer alles kan herinneren, maar dat er wel degelijk een medisch attest werd afgeleverd, zoals zijn vrouw verklaarde.

Hij verwijst, ter staving van zijn verklaring “*in shock*” te zijn geweest in zijn land van herkomst na te zijn mishandeld, naar het medisch attest van 6 november 2007 (zie administratief dossier, stuk 28, 10de document) waaruit volgens zijn verklaringen blijkt dat hij in zijn land van herkomst een hersenschudding heeft gehad. Hij voegt met hetzelfde doel een medisch attest van 26 december 2008 toe aan zijn verzoekschrift waaruit volgens zijn verklaringen blijkt dat hij ernstige posttraumatische klachten heeft. Hij benadrukt nogmaals dat deze medische problemen tot gevolg hebben dat hij niet in staat is alle elementen van zijn asielaanvraag op een genoegzame manier na te vertellen.

Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal, gelet op deze medische problemen, een psycholoog om advies had moeten vragen, hetgeen hij niet gedaan heeft.

Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal geen enkele objectieve bron aanbrengt waaruit blijkt dat het onmogelijk is om een reispaspoort aan te vragen en te bekomen via een derde persoon.

Hij meent dat zijn verklaringen over zijn reisroute niet ongeloofwaardig zijn, aangezien uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat hij heeft gereisd onder zijn internationaal paspoort, dat weliswaar werd voorgelegd door zijn chauffeur.

Hij wijst er op dat de informatie met betrekking tot de persoonlijke grenscontroles waarop de Commissaris-generaal steunt, louter betrekking heeft op de luchthavens van Parijs, Schiphol en Frankfurt, en dus niet op de controles aan de buitengrens van de Schengen-zone in Polen.

Hij herhaalt dat hij zijn internationaal paspoort niet terugkreeg van de smokkelaar. Hij stelt dat hij geen enkel belang heeft om hierover te liegen, aangezien hij eerlijk verklaarde er over beschikt te hebben. Hij meent dat het hem dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij zijn reispaspoort niet voorlegt.

Wat betreft de attesten van vaderschap die hij heeft voorgelegd, benadrukt hij dat hij wel degelijk heeft verklaard dat hij deze documenten samen met zijn vrouw heeft bekomen bij de burgerlijke stand, en meent hij dat hem een gebrekkige kennis over deze documenten niet kan worden kwalijk genomen, omdat het slechts om administratieve plichtplegingen gaat.

Hij benadrukt dat zijn asielrelaas overeenstemt met de objectieve situatie in Tsjetsjenië, maar stelt dat de Commissaris-generaal deze overeenstemming niet heeft onderzocht, hetgeen volgens hem onzorgvuldig is.

Hij stelt, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Noord-Kaukasus van 2007 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat immers in Tsjetsjenië wegens het lage bevolkingsaantal heel veel inwoners verdacht worden van samenwerking met de rebellen en veel aanhoudingen gebeuren om de familie van de gearresteerde af te persen.

Hij stelt dat deze algemene situatie tot gevolg moet hebben dat zijn loutere Russische nationaliteit, Tsjetsjeense origine, en afkomst uit Tsjetsjenië, die naar hij stelt niet betwist wordt door de Commissaris-generaal, de erkenning als vluchteling rechtvaardigen.

Hij stelt dat dit des te meer het geval is, gezien zijn werk daar als chauffeur, waardoor hij een grote kans loopt verdacht te worden van samenwerking met de rebellen.

Hij verwijst in dit verband naar het document getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" en stelt dat dit document de informatie bevat dat personen die ervan verdacht worden materiële of logistieke steun te verlenen aan de rebellen, problemen ondervinden. Hij stelt daarnaast dat de nieuwsbrief terugkeerpraktijk van de organisatie Vluchtelingenwerk Vlaanderen melding maakt van het standpunt van het UNHCR dat personen verdacht van samenwerking met de rebellen bij terugkeer naar Rusland gevaar lopen.

Hij verwijst daarnaast naar de dagvaarding die hij heeft aangebracht waarbij hij wordt opgeroepen om te verschijnen bij de onderzoeksafdeling van de afdeling Binnenlandse Zaken van de regio Grozny.

Hij wijst er op dat de verwondingen zichtbaar op de foto's die hij voorlegt, overeenkomen met de mishandelingen die hij verklaart te hebben ondergaan.

Hij verwijst de Commissaris-generaal onzorgvuldigheid omdat hij, niettegenstaande de nieuwe stukken die hij neerlegt, en het vernietigingsarrest van de Raad, een nieuwe beslissing heeft genomen, zonder hem opnieuw uit te nodigen voor verhoor.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal bovendien, hoewel dit aangekondigd wordt in de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met zijn individuele situatie, aangezien hij hem geen vragen heeft gesteld over zijn teip, zijn tukum, zijn familie en het district Groznensky.

Dit alles in acht genomen, meent verzoeker dat wel degelijk geloof dient te worden gehecht aan zijn asielrelaas.

5.2. De Raad deelt de mening van verzoeker niet dat zijn Russische nationaliteit, Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië op zich volstaat om van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

In de bestreden beslissing wordt immers terecht -dit vindt steun in het document "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" verrat in het administratief dossier- opgemerkt dat de mensenrechtenschendingen gepleegd op Tsjetsjenen in de meeste gevallen worden begaan door Tsjetsjenen zelf. Uit dit gegeven leidt de Commissaris-generaal op juiste wijze af dat verzoekers asielaanvraag -zoals trouwens iedere asielaanvraag- op individuele wijze dient te worden onderzocht.

In tegenstelling trouwens tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk werd bevraagd over zijn teip, tukum, familie, en verblijfplaatsen in zijn land van herkomst (zie verhoorverslag van 29 april 2008, p. 2-4).

De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze te verklaren of te weerleggen.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid betreft over de kennis door de overheid van verzoekers hulp aan de Tsjetsjeense rebellen, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen, dat hij niet de bedoeling had de Belgische asiendiensten te misleiden en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de overheid van deze hulp op de hoogte was, niets afdoen aan het feit dat verzoeker hierover wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens zijn verhoor van 29 april 2008 op het Commissariaat-generaal.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, raakt dit element wél de kern van zijn asielrelaas, met name zijn aangevoerde vervolging door de overheid wegens zijn hulp aan de Tsjetsjeense rebellen.

De tegenstrijdigheden tussen verzoeker en zijn echtgenote over de verwondingen wijt verzoeker aan “*shock*”, inderdaad beweert hij, als uit de foto’s blijkt dat hij blauwe plekken en bloedwonden had en hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal antwoordde dat hij niet bebloed was, “*dan toont dit onmiddellijk aan dat hij in shock was*” (zie het verzoekschrift, p. 17).

Ook de tegenstrijdigheden met betrekking tot het medisch attest worden door verzoeker geweten aan “*shock*” (zie het verzoekschrift, p. 17).

De Raad volgt verweerder in zijn kringredenering niet dat bedoelde tegenstrijdigheden, onmiddellijk een toestand van shock bewijzen en die shock dan nadien verantwoordelijk zou zijn voor deze tegenstrijdigheden.

Het medisch attest van 6 november 2007 waarnaar verzoeker verwijst, betreft daarnaast een (fax)kopie, waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend, wegens het gemak waarmee kopieën te vervalsen zijn. Hoe dan ook, blijkt uit dit stuk geenszins dat verzoeker geheugenproblemen zou ondervinden.

Hetzelfde geldt voor wat het medisch attest betreft van 26 december 2008 dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift.

Verzoekers bewering dat hij moeite zou kennen om de gebeurtenissen in zijn land van herkomst na te vertellen, vindt tenslotte geen steun in het administratief dossier (zie o.a. verhoorverslag van 29 april 2008, p. 4-5).

Aangezien ook de vastgestelde tegenstrijdigheden over de verwondingen van verzoeker en het feit of hem een medisch attest werd afgeleverd na zijn verzorging in het ziekenhuis, kernelementen betreffen van zijn asielrelaas, leiden de vastgestelde tegenstrijdigheden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, aangezien het medisch attest van 6 november 2007 een kopie betreft (kopieën ontberen bewijswaarde –zie hoger-), het medisch attest van dr. (A. K.) gedateerd is op **26** december 2008, en uit verzoekers verhoren niet kan worden afgeleid dat hij psychologische problemen heeft, de Commissaris-generaal niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen psycholoog om advies vroeg alvorens zijn beslissing te nemen op **11** december 2008.

Ook de vaststelling dat verzoeker, in de periode waarin hij beweert gezocht te zijn geweest door de autoriteiten van zijn land van herkomst, zich nog een internationaal paspoort liet afleveren, draagt niet bij tot zijn geloofwaardigheid.

Daarbij voegen zich ook zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg. Dat er persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd aan de buitengrenzen van de Schengenzone, en dus ook in Polen, blijkt immers duidelijk uit de informatie vervat in het administratief dossier (zie CEDOCA-antwoorddocument met referte “tch2006-180w”, p. 8).

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij zou zijn vergeten zijn internationaal paspoort -speciaal aangevraagd om hem in staat te stellen te vluchten-, terug te vragen (zie verhoorverslag van 29 april 2008, p. 6).

Daaruit volgt het besluit dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asiendiensten, zijn plicht tot medewerking schendt, bepaalde gegevens achterhoudt en de asiendiensten dan ook niet in de mogelijkheid stelt zijn werkelijke individuele situatie vóór zijn komst naar België te achterhalen.

De Commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht dat, indien verzoeker verklaart aanwezig te zijn geweest bij het aanvragen van de bewijzen van vaderschap, in redelijkheid kan worden verwacht dat hij over de procedure tot het bekomen van deze documenten, enige informatie kan verschaffen. De vaststelling dat verzoeker daar niet toe in staat is, leidt terecht tot het besluit dat er geen garanties zijn op authenticiteit van deze documenten.

Bij deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas mag niet onvermeld blijven de in de bestreden beslissing terecht opgemerkte onlogische verklaringen van verzoeker, dat hij na zijn vrijlating ging onderduiken bij een tante in Grozny, terwijl hij net daar in Grozny werd vastgehouden en mishandeld, en dat verzoekers broer zich aanmeldde bij de autoriteiten in december 2007, toen verzoeker naar zijn verklaringen ondergedoken was, met documenten waarop verzoekers naam duidelijk vermeld stond voor het bekomen van stempels van de migratiedienst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan duidelijk geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, moet het niet getoetst worden aan de objectieve situatie in zijn land van herkomst.

Opgemerkt wordt daarbij dat een gegronde vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst is hiertoe onvoldoende.

Verzoekers brengt ook geen begin van bewijs bij van zijn beroepsactiviteit van vervoerder.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de oproeping, de foto's en de overige documenten die hij voorlegt, niet tracht te weerleggen. De Raad schaart zich er achter en maakt ze tot de zijne. Deze stukken zijn niet van aard verzoekers asielrelaas geloofwaardigheid te verlenen.

De Raad merkt ten slotte op dat de Commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht is een asielzoeker een tweede maal op te roepen voor een verhoor, zoals verzoeker blijkt te insinueren (zie het verzoekschrift, p. 7).

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, dient het niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoeker laat gelden dat de Commissaris-generaal niet grondig heeft onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij stelt dat in de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zonder dat werd onderzocht of hem subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend om redenen die los staan van zijn asielrelaas.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal ook enkel verwijst naar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980, maar niet nagaat of er redenen voor handen zijn om hem deze status toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van dezelfde wet.

Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij herhaalt dat uit het algemeen ambtsbericht Noord-Kaukasus van 2007 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat in Tsjetsjenië wegens het lage bevolkingsaantal heel veel inwoners verdacht worden van samenwerking met de rebellen en veel aanhoudingen gebeuren om de familie van de gearresteerde af te persen.

Hij stelt dat hij dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend louter omwille van zijn Tsjetsjeense origine en afkomst uit Tsjetsjenië.

Hij wijst er in dit verband eveneens op dat uit de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van "Vluchtelingenwerk Vlaanderen" blijkt dat Tsjetsjenen niet worden gerepatriëerd naar Tsjetsjenië.

Hij laat gelden dat het UNHCR van mening is dat alle etnische Tsjetsjeense asielzoekers met een permanente woonregistratie in Tsjetsjenië, op zijn minst een tijdelijk verblijfsrecht moeten krijgen in de landen waar zij asiel aanvragen.

Hij stelt dat hij omwille van zijn beroepsactiviteiten als chauffeur, een verhoogd risico loopt om problemen te ondervinden bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Hij meent dat hem dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.2. De Raad is van oordeel dat uit de bestreden beslissing duidelijk kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal besloot dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980, omdat hij zich hiertoe louter steunt op zijn asielrelaas, en dit asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op nauwkeurige wijze aangegeven waarom verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoekers verwijzingen naar het algemeen ambtsbericht Noord-Kaukasus van 2007 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van de "Vluchtelingenwerk Vlaanderen" en het standpunt van het UNHCR zijn hiertoe dan ook onvoldoende.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan het evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 5.2. dat de mensenrechtenschendingen gepleegd op Tsjetsjenen in de meeste gevallen worden begaan door Tsjetsjenen zelf. Verzoekers verwijzing naar zijn Tsjetsjeense origine en afkomst uit Tsjetsjenië is dan ook onvoldoende om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Sub. 5.2. werd bovendien beslist dat verzoeker zijn activiteit van chauffeur niet aannemelijk maakt.

Uit het document getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt tenslotte dat er in Tsjetsjenië geen sprake meer is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals vereist door artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker dan ook niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.